

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **V. K.**, zastoupeného JUDr. Jiřinou Fellnerovou, advokátkou se sídlem v Olomouci, Resslera 9, proti žalovanému **Úřadu práce ČR, Krajská pobočka v Olomouci**, se sídlem v Olomouci, Vejdovského 4, ve věci žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal soudní ochrany ve věci nečinnosti Magistrátu města Olomouce ve věci příspěvku na bydlení. Dle žalobního tvrzení podal žalobce odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 1.2.2011 sp. zn. 11833/2011, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 28.12.2010 sp. zn. 135010/2010, kterým bylo rozhodnuto o nepřiznání žalobci doplatku na bydlení a věc byla vrácena Magistrátu města Olomouce k novému projednání. Tento správní orgán však do dne podání žaloby

další rozhodnutí ve věci nevydal a o žádosti žalobce na dávku hmotné nouze, doplatku na bydlení podané dne 15.12.2010 nerozhodl. Žalobce se proto domáhal uložení povinnosti Magistrátu města Olomouce, aby ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku vydal rozhodnutí o žádosti žalobce ze dne 15.12.2010 na dávku hmotné nouze, doplatek na bydlení. V doplnění žaloby doručené Krajskému soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci dne 3.7.2012 žalobce navrhl záměnu účastníka na straně žalovaného tak, že na místo Magistrátu města Olomouce je žalovaným Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR, územní pracoviště v Olomouci, a to vzhledem k předání kompetencí při rozhodování o dávkách hmotné nouze ke dni 1.1.2012.

Žalované ministerstvo práce a sociálních věcí ve svém vyjádření k žalobě ze dne 30.8.2012 uvedlo, že má za to, že ve věci došlo k nesprávnému označení žalovaného subjektu, a to s ohledem na zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů, kterým došlo ke změně pravomocí orgánů pomoci v hmotné nouzi tak, že na místo pověřených obecních úřadů (Magistrát města Olomouce) se v prvním stupni stal tímto orgánem Úřad práce České republiky – krajské pobočky a pobočka pro hlavní město Prahu. Dále ministerstvo práce a sociálních věcí uvedlo, že bez ohledu na uvedenou skutečnost je z obsahu správního spisu Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Olomouci seznatelné, že Magistrát města Olomouce o žádosti žalobce o dávku pomoci v hmotné nouzi, doplatek na bydlení ze dne 15.12.2010 rozhodl rozhodnutím ze dne 23.2.2010 č.j. 24948/2011/OLO. K tvrzené nečinnosti správního orgánu proto nedošlo. Z uvedených důvodů navrhlo zamítnutí žaloby.

Krajský soud se především zabýval otázkou určení subjektu žalovaného.

Podle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen s.ř.s.) ten, kdo bezvysledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojujeli zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Podle ust. § 79 odst. 2 s.ř.s. žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.

Ve své úvaze vycházel krajský soud z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 12.10.2004 č.j. 5 Afs 16/2003-56 zveřejněné ve Sb. NSS pod č. 544/2005, které se sice nevztahuje na řízení o ochraně před nečinností správního orgánu, nýbrž k řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, avšak při posuzování této otázky uvedená odlišnost nehraje žádnou roli. V citovaném usnesení rozšířený senát uvedl, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s.ř.s. není osoba žalovaného určena tvrzením žalobce, ale kogentně ji určuje zákon. Je tedy věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce; zvláštní usnesení o tom soud nevydává (§ 53 odst. 2 s.ř.s. a contrario). Z tohoto usnesení je podle názoru krajského soudu nutno vycházet i v posuzované věci, v níž plyne postavení žalovaného Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Olomouci ze zákona č. 366/2011 Sb., kterým se mění zákon č.

111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, a další související zákony, v platném znění (dále jen zákon č. 366/2011 Sb.), a to zvláště za situace, kdy ke změně v subjektu žalovaného došlo v průběhu soudního řízení a po žalobci nelze spravedlivě požadovat, aby na tuto změnu adekvátním způsobem reagoval (srov. přiměřeně také rozsudek NSS ze dne 28.8.2008 č.j. 2 Aps 4/2008-138).

Z obsahu správního spisu Magistrátu města Olomouce krajský soud zjistil, že dne 15.12.2010 podal žalobce na Úřad práce v Olomouci žádost o příspěvek na bydlení. O této žádosti bylo rozhodnuto Magistrátem města Olomouce rozhodnutím ze dne 28.12.2010 č.j. 135010/2010/OLO. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutím Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 1.2.2011 č.j. KUOK 11833/2011, které nabylo právní moci dne 11.2.2011. Současně byla věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Magistrát města Olomouce znovu ve věci rozhodl rozhodnutím ze dne 23.2.2011 č.j. 24948/2011/OLO, a to tak, že doplatek na bydlení žalobci nepřiznal. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 29.3.2011, když žalobci bylo doručeno fikcí na adresu O. 9, J. 424/18, na kterou mu bylo v průběhu správního řízení úspěšně doručováno.

Podle ust. § 81 odst. 1 s.ř.s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

Podle ust. § 81 odst. 3 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

V posuzované věci z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že meritorní rozhodnutí, jímž bylo ukončeno řízení o žádosti žalobce ze dne 15.12.2010, kterou se dožadoval příspěvku na bydlení, bylo vydáno Magistrátem města Olomouce, jež byl ke dni vydání tohoto rozhodnutí (23.2.2011) pravomocným orgánem státní správy ve věcech dávek v hmotné nouzi a žalobci bylo doručeno fikcí dne 29.3.2011. Na základě tohoto skutkového stavu dospěl krajský soud k závěru, že není dán skutkový ani právní důvod k soudní ochraně proti nečinnosti správního orgánu, když je nesporné, že ještě před zahájením soudního řízení (žaloba byla podána dne 1.5.2011) bylo vydáno Magistrátem města Olomouce meritorní rozhodnutí, takže tvrzená nečinnost správního orgánu vůbec nevznikla.

Na základě shora uvedené argumentace krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (ust. § 81 odst. 1 a 3 s.ř.s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný, neboť tvrzená nečinnost správního orgánu nevznikla. Žalovanému pak podle obsahu soudního spisu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Výrok o náhradě nákladů státu je odůvodněn dle ust. § 60 odst. 4 s.ř.s., neboť žalobce je osvobozen od soudních poplatků ze zákona (ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 24. ledna 2013

:

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu